

nægtes, at naar Befolkningen saa, med hvilken Hurtighed man traadte til i Bankkrisens Dage, havde man nogen Grund til at staa noget uforstaaende overfor den Langsomhed, hvormed man gik til Værks her. Befolkningen, Sparerne, havde nogen Ret i den Opfattelse, at de ledende Kræfter her stod ret famlende, og de havde Ret deri, fordi det første Forsøg, der gjordes, Tegningen af Garanti, jo i og for sig var ret værdiløs, naar der ikke bag ved laa nogen som helst Formodning om, at en Ordning kunde træffes som den, der forudsattes, for at Tegningen kunde blive effektiv. Dette har jo ogsaa vist sig senere. Derfor forekommer det mig, at Befolkningen og Sparerne have haft Ret i den Betragtning, at man har været noget langsom, staaet ret famlende under det Forsøg, der har været gjort. Nu foreligger der altsaa paa Tingets Bord efter et halvt Aars Forløb et Forslag til en Genrejsning af Bondestandens Sparekasse og til en Afvikling af de Forhold, der skaffedes til Veje den 8. September. Jeg vil for mit Vedkommende straks om dette Forslag sige — uden at binde mig dertil i Enkeltheder, thi der er adskillige Punkter, hvor det forekommer mig, at Forslaget kunde være bedre affattet —, og jeg er ganske sikker paa, at det ogsaa gælder den Gruppe, jeg har den Ære at tilhøre, at vi ville gøre vort til saa hurtigt, som det overhovedet er muligt, at naa til en Ordning, for at ikke den Uvisshed, der har raadet i saa lange Tider paa dette Punkt, skal blive ved at raade. Jeg for mit Vedkommende vil ogsaa gøre det af den Grund, at hvis det skal blive ved at gaa som hidtil, vil det jo være lidt dyrt for Sparekassen. Da vi havde Loven om Forholdsregler vedrørende Den sjællandske Bondestands Sparekasse til Behandling her i Tinget, gjorde jeg gældende, at som det gik, blev der spist en Tillidsmand om Dagen, at den daglige Udgift for Sparekassens Vedkommende under de foreliggende Forhold vilde være et Par Tusind Kr. om Dagen. Man bestred det ret stærkt fra alle Sider. Det forelagte Forslag giver mig imidlertid fuldstændig Ret, ja endnu mere Ret, end jeg ønskede. Af Motiverne ses det, at Regeringen anslaaer Udgifterne ved Driften til 50,000 Kr. pr. Maaned, og da en Maaned,

som bekendt, kun indeholder 25 Dage, i hvilke Sparekassen kan drive sin Virksomhed, vil det sige akkurat 2,000 Kr. pr. Dag, 2,000 Kr. for hver Dag, en Sparekasse kan holdes aaben. Men den højtærede Minister anslaaer tillige i det foreliggende Forslag Tillidsmændenes Værdi ikke til 2,000 Kr., nej, den højtærede Minister regner de 900 Tillidsmænd til 1,200,000 Kr., det vil altsaa sige, at han anslaaer en Tillidsmands Værdi til en 1,200—1,300 Kr. Det vil heraf ses, at jeg har faaet mere end Ret: Der ryger ikke blot een, men $1\frac{1}{2}$ Tillidsmand hver Dag. Derfor maa dette Moment ogsaa tages med i Betragtning, naar vi ønske og kræve en hurtig Løsning af dette Spørgsmaal paa en eller anden Maade. Den Redebonhed, som vi for vort Vedkommende ville udvise, mene vi, vil blive udvist fra alle Sider i dette høje Ting. Jeg kan ikke tænke mig andet, thi der er adskillige, der have en ret stærk Pligt til at være medvirkende her, adskillige, der have kautioneret paa en eller anden Maade for den tidligere Formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Der er, som den sidste ærede Taler ogsaa gjorde opmærksom paa, Folk, der have været bekendt med, at de sidste Regnskaber ikke have været i den bedste Orden, at store Laan fra Nationalbanken ikke have været opførte paa Regnskabet. Alt dette har man faaet Meddelelse om, uden at der paa nogen Maade er skredet ind eller er foretaget Undersøgelse. Efter at Alberti var gaaet af som Minister, blev han udnævnt til Gehejmekonferensraad, hvilket ogsaa i alt Fald i mange Kredse, bibragte Folk den Overbevisning, at der intet som helst galt var med Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Der kan fremdrages bestemte Eksempler paa, at Folk blev trygge, da de saa denne Udnævnelse foreligge. Jeg siger altsaa, at jeg tror, at der navnlig fra disse Sider er en Følelse af en overordentlig stærk Pligt til at lægge sig i Selen for at naa til en Ordning af dette Spørgsmaal, der ikke i alt for høj Grad skal gaa ud over Sparerne.

Med Hensyn til Debitorerne nærer jeg ingen Frygt. Jeg kan ikke tænke mig, at der i saa Henseende skulde kunne ske noget, thi Panterne ere sikkert saa